

- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, Regulamentul nr. 2267/2000 ⁽²⁾ și Regulamentul nr. 1993/2001 ⁽³⁾ sunt lipsite de validitate?

⁽¹⁾ JO L 252, p. 1.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 2267/2000 al Comisiei din 12 octombrie 2000 de stabilire, pentru anul de comercializare 1999/2000, a cuantumului cotizațiilor pentru producție, precum și a coeficientului de calcul al cotizației suplimentare în sectorul zahărului (JO L 259, p. 29).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) n° 1993/2001 (CE) nr. 1993/2001 al Comisiei din 11 octombrie 2001 de stabilire, pentru anul de comercializare 2000/2001, a cuantumului cotizațiilor pentru producție în sectorul zahărului (JO L 271 p. 15).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera (Spania) la 16 noiembrie 2015 – Banco Santander, S.A./Cristobalina Sánchez López

(Cauza C-598/15)

(2016/C 038/45)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Banco Santander, S.A.

Pârâtă: Cristobalina Sánchez López

Întrebările preliminare

- 1) O reglementare națională care instituie o procedură precum cea prevăzută la articolul 250 alineatul 1 punctul 7 din Codul de procedură civilă, conform căreia instanța națională trebuie să pronunțe o hotărâre prin care să dispună predarea locuinței executate persoanei care a obținut adjudecarea sa în cadrul unei proceduri de executare extrajudiciară, în care[,] având în vedere regimul în vigoare, prevăzut la articolul 129 din Legea privind contractul de ipotecă, modificat prin Legea 1/2000 din 8 ianuarie 2000, și la articolele 234-236 o) din Regulamentul privind contractul de ipotecă, modificat prin Decretul regal nr. 290/1992, nu s-a permis nici efectuarea controlului judiciar din oficiu al clauzelor abuzive și nici formularea unei contestații eficiente de către debitor pentru acest motiv[,] indiferent că este vorba despre o procedură extrajudiciară sau despre o procedură judiciară separată, este contrară dispozițiilor menționate din directivă [articolul 3 alineatele (1) și (2), articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alin. (1) din Directiva 93/13/CEE] ⁽¹⁾ și scopului acesteia?
- 2) O normă precum a cincea dispoziție tranzitorie din Legea 1/2013[,] care permite suspendarea de către notar a unei proceduri de executare ipotecară extrajudiciară aflată în curs la momentul intrării în vigoare a Legii 1/2013 doar în cazul în care consumatorul face dovada formulării unei cereri prin care invocă caracterul abuziv al unei clauze contractuale incluse în contractul de împrumut ipotecar pe care se întemeiază vânzarea extrajudiciară sau prin care se stabilește suma exigibilă care poate fi executată, și doar dacă această cerere separată a fost introdusă de consumator în termen de o lună de la publicarea Legii 1/2013, fără ca acesta să fie notificat personal cu privire la termenul respectiv, și înainte ca notarul să dispună adjudecarea, este contrară dispozițiilor menționate din directivă și scopului acesteia?
- 3) Dispozițiile menționate din directivă, scopul acesteia și obligația pe care o impune instanțelor naționale de a examina din oficiu caracterul abuziv al clauzelor incluse în contractele încheiate cu consumatorii, fără a fi necesară o solicitare a consumatorului în acest sens, trebuie interpretate în sensul că permit instanței naționale[,] în cadrul unor proceduri precum cea prevăzută la articolul 250 alineatul 1 punctul 7 din Codul de procedură civilă sau al procedurii de „vânzare extrajudiciară” reglementată la articolul 129 din Legea privind contractul de ipotecă, să nu aplice dreptul național atunci când acesta nu permite efectuarea controlului judiciar din oficiu, având în vedere claritatea dispozițiilor directivei și jurisprudența constantă a Curții cu privire la obligația instanțelor naționale de a controla din oficiu existența unor clauze abuzive în litigii referitoare la contracte încheiate cu consumatorii?

- 4) O normă națională precum articolul 129 din Legea privind contractul de ipotecă, modificat prin Legea 1/2013[,] care prevede drept unic remediu eficient pentru protecția drepturilor consumatorilor consacrată de directivă, în contextul procedurilor de executare ipotecară extrajudiciară împotriva consumatorilor, o simplă posibilitate de avertizare din partea unui notar cu privire la existența unor clauze abuzive, sau posibilitatea ca un consumator debitor, executat pe cale extrajudiciară, să formuleze o cerere în cadrul unei proceduri judiciare separate, înainte ca notarul să dispună adjudecarea imobilului executat, este contrară dispozițiilor menționate din directivă și scopului acesteia?
- 5) O reglementare națională precum articolul 129 din Legea privind contractul de ipotecă, modificat prin Legea 1/2013 și articole[le] 234-236 din Regulamentul privind contractul de ipotecă, modificate prin Decretul regal nr. 290/1992, care instituie o procedură de executare extrajudiciară a contractelor de împrumut ipotecar încheiate între profesioniști și consumatori în care nu există nicio posibilitate de efectuare a unui control jurisdicțional din oficiu al clauzelor abuzive, este contrară dispozițiilor menționate din directivă și scopului acesteia?

(¹) Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, p. 29, Ediție specială 15/vol. 2, p. 273).

Recurs introdus la 16 noiembrie 2015 de către România împotriva ordonanței Tribunalului (Camera a treia) pronunțate la 14 septembrie 2015 în cauza T-784/14, Comisia/România

(Cauza C-599/15 P)

(2016/C 038/46)

Limba de procedură: româna

Părțile

Recurentă: România (reprezentanți: R.-H. Radu, A. Buzoianu, E. Gane și M. Chicu, agenți)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- I. admiterea recursului, anularea integrală a Ordonanței Tribunalului în cauza T-784/14, rejudecarea cauzei T-784/14, admitând acțiunea în anulare și anulând scrisoarea BUDG/B3/MV D (2014) 3079038 din data de 19 septembrie 2014;

sau

admiterea recursului, anularea integrală a Ordonanței Tribunalului în cauza T-784/14, trimiterea cauzei T-784/14 spre judecare Tribunalului UE, iar, în rejudecare, admiterea acțiunii în anulare și anularea scrisorii BUDG/B3/MV D (2014) 3079038 din data de 19 septembrie 2014;

- II. obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. **Primul motiv – incidența unor neregularități de procedură în fața Tribunalului UE care aduc atingere intereselor statului român**

România consideră că Ordonanța a fost emisă cu încălcarea articolului 130 alineatul (7) coroborat cu alineatul (8) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

Tribunalul nu a verificat și nu a motivat în mod corespunzător dacă este necesar să examineze excepția privind inadmisibilitatea împreună cu fondul cauzei.